

TIRA NAEL

Moments

TIRA NAEL

Moments

Szivárványálom könyvek sorozat

© Moments

Copyright © Tira Nael

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2020

Szerkesztő: Megyeri Judit

A borító tipográfiája és a grafika Ashley Redwood munkája

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Artilla

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-9678-0

További köreteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

Köszönet mindenkinek, aki valaha is mellettem állt ezen az úton. Akkor is, ha már elszakadtunk egymástól.

Köszönet Arianának mindenért. És bár azóta sok minden változott, remélem, ugyanúgy szereti ezt a történetet, mint annak idején.

Köszönet Samnek és a Szivárványalom Kiadónak, mert lehetővé tették, hogy Moments megkapja megérdemelt köntösét.

Köszönet Páromnak, amiért elviseli a kiborulásaimat.

Köszönet Juditnak az áldozatos és nagyon alapos munkájáért.

Köszönet az Olvasóimnak, azoknak, akik már régóta várják, hogy ez a regény könyv formát öltjön, és az újaknak, akiknek remélem, sikerül felejthetetlen élményt szerezniem.

Bár a szereplők és a cselekmény teljes mértékben, a helyszínek pedig nagyrészt a képzelet szüleményei, bármiféle egyezés a valósággal egyáltalán nem biztos, hogy a véletlen műve. Tehát ha valaki netalán mégis rájuk ismerne, kérem, szóljon nekem. Én is szeretnék találkozni velük.

Prológus

Már nem emlékezett rá, milyen volt, amikor minden rendben volt. Persze nem a memóriájával volt baj. Nem akart emlékezni. Nem akart emlékezni mindarra, amit azon az éjszakán elvesztett, és arra, amit azóta tett. A szörnyűségekre, amiket elkövetett. Nem hitte, hogy érdemel megbocsátást, és hogy mégis megkapta, nem változtatott azon, hogy magának talán soha nem fog megbocsátani.

Nem tudott aludni. Tetteinek árnyéka kísértette, és ha mégis álomba merült, a rémségek megelevenedtek, és ő újra átélte őket...

Nem volt menekvés. Amikor kiütötte magát, legalább aludt. Mélyen, álmok és emlékek nélkül. Emlékek nélkül, amiktől szabadulni vágyott. Elméje gonosz játéka nélkül, amivel újra és újra felidézett mindent, amiről nem akart tudni...

Még mindig sűrűn gondolt rá, hogy jobb lett volna, ha véget ér. És ő egy időben mindent megtett azért, hogy sikerüljön. Mindent, amit anélkül tehetett, hogy megszegje az ígérését.

A melléte alvó megmozdult álmában. Ő lenézett rá, felsóhajtott. Kisimított egy kóbor hajtincset az arcából. Társa megérdemli a boldogságot. Megérdemli, hogy megkapja, amire vágyik, és neki fogalma sem volt, ezt miért tőle reméli. Nem tudta, hogy képes neki elnézni mindazt, amit vele tett. A rengeteg fájdalmat és szenvedést...

Békésen szuszogó társa mellkasára hajtotta a fejét. Az alvó átölelte a vállát, így húzva közelebb őt magához. Ilyenkor egy-egy

röpke pillanatra el tudta hinni, hogy talán sikerül. Sikerül begyógyítaniuk egymás sebeit. Azokat is, amiket ők okoztak egymásnak.

Mégis...

Mindkettejüknek megvoltak a saját kísértetei. Némelyek a múlt ködös homályába vesztek, némelyek még túl közeliek voltak, hogy szabadulni tudjanak tőlük. Olykor teljes képtelenségnek tűnt...

Mégis...

Ez legalább annyira összekötötte őket, mint amennyire elválasztotta. Néha tudta, hogy több, mint egyszerű kompromisszum. Amit éreztek, túl mélyen gyökerezett... mindkettejükben.

Mégis...

Lehet-e igazi, ha a tiszta fájdalom földjében virágozik? Lehet-e valóságos, ha egyikük sem tud felejteni? Tudta, hogy bocsánatot nyert, mielőtt szüksége lett volna rá. Tudta, hogy ez a kapocs köztük... talán erősebb, mint bármilyen más kötelék, amit el tud képzelni...

Mégis...

Nem volt benne biztos, hogy valaha is képes lesz kiűzni belőle a jeges sötétséget. Pedig akarta. Vágyta, minden lélegzetvételével kívánta, hogy valós legyen... hogy legyen annyira igazi, amennyire csak lehet. És voltak pillanatok, percek, órák, talán már napok is, amikor hitte, hogy sikerülhet. De az éjszaka sötétjében nem hagyták nyugodni a démonai.

Mégis...

Szerette. Szerette, amennyire a történetek után képes volt szeretni. De nem volt benne biztos, hogy ez elég. Hogy képes eleget adni magából, hogy a másik kitartson mellette... És társa érzelmeinek számtalan bizonyítéka ellenére is félt, hogy egy nap majd arra ébred, nincs már mellette. Azt pedig nem élné túl...

Volt valami végtelenül megnyugtató az éjszaka csendjében. A feje alatt egyenletesen emelkedő-süllyedő mellkasban. A ritmusosan pulzáló szívverésben. Szüksége volt rá, hogy megtalálja a békéjét.

Minden éjjel remélte, hogy képes lesz nyugodtan aludni. Talán csak jobban kéne akarnia. Neki is akarnia kéne. Akarni, hogy a kísértetek maradjanak távol...

Behunyta a szemét. Olyan közel volt, mégis mintha ezer éve kezdődött volna...

Első kötet

A sötétben megfordult vele a világ. Annak az édes-keserű csóknak az íze ott égett az ajkán. Magába zárta az emléket. A múltó pillanatot. A tiltott érintést. A fájdalmat...

Meg volt róla győződve, hogy nem történik meg még egyszer. Csak egyetlen másodperc volt, azt sem tudta, honnan szedte hozzá a bátorságot. Tiltott gyümölcsöt érintettek ajkai, de abban a pillanatban nem gondolkodott. Egyszeri, megismételhetetlen alkalomnak tartotta. Aztán amikor a forró tenyér az arcához ért, lezárt szemhéja alatt csillagok gyúltak, és amikor a másik ajka ismét megérintette az övét, felragyogott a nap. Hátrahőkölt, szemhéja felpattant, egy ostoba pillanatig némán bámult. Hátrált néhány lépést, majd sarkon fordult, és rohanni kezdett. Pedig ezt ő akarta...

Sokáig szaladt, és már nem tudta, mitől kalimpál olyan hevesen a szíve: az iménti csóktól vagy a futástól. Végül kifulladásra állt meg, és próbált megnyugodni. Egy darabig észre sem vette, hogy a patakot átszelő kis hídon kötött ki, mint ahogy azt sem, hogy a márciusi nap, ami az imént még teljes fényében ragyogott, lenyugodni készül. Az sem tűnt fel, hogy a kabátját és a táskáját otthagya a házban, annyira sokkolták a történetek. Pedig csak az okozhatott neki sokkot, hogy megtörtént, hiszen erre vágyott... Mióta is? Nagyon régóta. Tulajdonképpen azóta, hogy először megpillantotta a férfit, bár ezt nem igazán tudta eldönteni. Csak abban volt biztos, hogy mostanra bármit megtett volna érte. Pont

ezért volt olyan kínzóan fájdalmas arra gondolni, hogy nem lesz folytatás. Arra gondolni, hogy nem szabad, hogy nem helyes, amit tett.

Talán egy teljes percig is.

Hirtelen nevetni támadt kedve. Ugyan már! Ez érdekelte a legkevésbé. Na és, ha nem helyes? Tény, hogy megrémült, nem így képzelte ezt az egészet. Hogy hogyan is? Nos, idáig még nem jutott a tervezésben, pontosabban szólva, ezt nem merte tervezni.

Szóval egyszerűen csak megtörtént. Szimpla ölelésnek indult, tényleg. A számítógép előtt ültek, a versenye eredményére vártak, és amikor az végre megjelent a képernyőn, gyakorlatilag a férfi nyakába ugrott örömeiben. A csók... Elragadta a hév. Túl régóta ábrándozott már erről, hogy vissza tudja fogni magát, amikor ilyen közel kerültek egymáshoz.

Arcát a lenyugvó nap fénye felé fordította, behunyta a szemét, és emlékezett...

Az iskolaév pont olyan unalmasnak indult, mint az összes többi, és nem csak őt érte villámcsapásként az új irodalomtanár színre lépése. Senki sem számított erre a fordulatra, nyár elején még azt találgatták, hogy a nyugdíj felé közeledő Mr. Jacobson vagy a középkorú Mrs. Conrad fog a gyermekáldás elé néző Ms Taylor helyébe lépni. Nem számítottak újdonságra, az unalmas kisvárosból inkább menekültek az emberek, ahelyett, hogy idejöjjenek.

A lányok olvadó rajongással tekintettek az új tanárra, a fiúk irigységgel vegyes féltékenységgel figyelték.

Őt pedig már az első pillanatban megbabonázta a végtelen tenger nyugodtságát idéző, ígésző kék tekintet, a hosszú barna haj, a méltóságot sugárzó megjelenés, a sportos testalkat. Ilyennek képzelte kisgyerekként a mesék hercegeit, de biztosra vette, hogy

a férfi a tinilányok kedvelt magazinjainak címlapjain is megállná a helyét.

Az első órán sikerült tökéletes idiótát csinálnia magából, amikor sor került a bemutatkozásra. Pedig ilyesmi nem szokott vele előfordulni. Noha kortársaival nehezen, sőt leginkább egyáltalán nem kommunikált, a felnőttekkel soha nem volt ilyen problémája. Velük mindig könnyedén megértette magát, és könnyedén megértette őket. Mégis annyira a férfi kisugárzásának hatása alá került, hogy egy összefüggő mondatot sem sikerült kinyögnie. Csak Mr. Smith végtelen türelemmel feltett kérdéseinek köszönhetett, hogy egyáltalán bármit is tudott mondani.

És ami ezután következett, az felforgatott mindent, amit addig gondolt a világról, az életről, magáról...

Eleinte fel sem fogta, mi készzeti pirulásra, heves szívdobogásra, remegésre, valahányszor megpillantja a férfit. Betudta annak, hogy zavarban van az első órán nyújtott szereplése miatt. Ami persze a legjobb barátjának is feltűnt, aki nem mulasztotta el, hogy rákérdezzen.

– Mi a fene volt veled?

– Csak meglepődtem.

– Jah, mi is. De azért egyikünknek sem akadt el a szava.

– Hát nekem igen. – Hangsúlyya egyértelművé tette, hogy lezártnak tekinti a témát, és Johnnynak volt annyi esze, hogy ne feszegetse a dolgot.

Az elkövetkezendő napokban próbálta kiköszörülni a csorbát. Nem esett túlzottan neheze, az irodalom mindig a kedvencei közé tartozott, és az is hamar kiderült, hogy egy nyelvet beszélnek az új tanárral. Ez kissé helyrebillentette megingott lelki világát és önbizalmát, és amíg a tananyagra koncentrált, addig legalább nem a furcsa érzéssel volt elfoglalva, ami a férfi közelében mindig rátört.

Mivel azonban napjának tudatos részében mindent elkövetett, hogy figyelmen kívül hagyja testének jelzéseit, végül a tudatalattija úgy döntött, megmutatja neki, mi ez az egész.

Egyetlen csók volt álmában, olyan, amelyet a szerelmes filmekben látni, vad és szenvedélyes, a férfi és az ő főszereplésével. Zihálva, felajzva ébredt az éjszaka közepén, aznap pedig már nem is tudott visszaaludni.

A vágy ilyen intenzív jelenléte addig ismeretlen volt számára. Persze tinédzser lévén volt már olyan éjszakája, amikor annak nyilvánvaló bizonyítékával ébredt, hogy ő is férfiból van, de ezeket a reakciókat sosem tudta konkrét személyhez kötni.

Hogy ezúttal mégis így történt, az az első percekben komolyan megijesztette. Nem a személy kiléte, hanem maga a tény, hogy valaki kézzelfoghatóról van szó. Hiába mondogatta Johnny már hónapok óta, hogy épp itt az ideje, hogy valaki megtetszen neki, attól őt még váratlanul érte.

Végül egész gyorsan megbarátkozott a gondolattal, hogy pont a férfi ez a személy, és onnantól arra szeretett volna rájönni, lenne-e esélye nála. Hát most megtudta... Mégis elrohant, mint egy rémült nyuszi, mert azt soha nem merte végiggondolni, mit tenne, ha a vágyai szerint alakulnának a dolgok. Nem hitte, hogy lenne értelme. Jó emberismerőnek tartotta magát, és Mr. Smith határozottan nem olyan típusnak tűnt, mint aki belemenne egy ilyen viszonyba...

A magára hagyott férfi felsóhajtott. Remek. Ő lenne az értelmes felnőtt, és nem képes ellenállni a kísértésnek, hogy viszozzon egy csókot, aminek megtörténni sem lett volna szabad. Barom. Nem mintha ez újdonság lenne. Kíváncsi volt, most mit gondol Shawn. Hogy miért futott el. Jó ideje tisztában volt vele,

mit érez a fiú, és még ennél is régebben azzal, hogy bizony ő is szerelmes.

Összeszedte Shawn holmiját, és utána indult. Sejtette, hol találja, mert a fiú rengeteget mesélt a patakról meg a hidacskáról a parkban. Nem csalódott, már messziről megpillantotta a karcsú alakot. Egy percre megállt, megengedte magának, hogy titkon gyönyörködjön benne. Elszorult a szíve, ha arra gondolt, nem lehet köztük semmi...

Lassan közelebb sétált, de tanítványa még akkor sem vette észre, amikor közvetlenül mellette állt.

– Shawn... – Halkan, már-már suttogva szólt, nem akarta megijeszteni a gondolataiba merült fiút.

Shawn lassan a férfi felé fordult. Inkább érezte a jelenlétét, mint hallotta, nem hitte, hogy utána jön. Zavartan nézett a felé nyújtott kabátra és táskára, még mindig nem fogta fel, hogy Jaidennél hagyta a dolgait.

– Köszönöm – mondta végül. Belebújt a kabátba, vállára vetette a táskáját. Nem tudta, mit kéne tennie, és úgy tűnt, ebben most Jaiden sem lesz a segítségére. Úgy érezte, órák teltek el, bár tudta, fél percnél sem lehetett több, amíg némán álltak egymással szemben. Nem akarta megvárni, míg a férfi szóba hozza a történeteket. Nem tudott volna mit mondani. Most nem. Még nem. És mikor meglátta, hogy Jaiden kinyitja a száját, úrrá lett rajta a pánik.

– Nekem most... mennem kell – hebegte, zavarában fülig vörösödve, aztán sarkon fordult és elrohant. Megint.

Jaiden a korlátnak dőlve nézte a távolodó alakot. Sokáig állt ott, még azután is, hogy a fiú eltűnt a messzeségben. Értelmetlen lett volna utána menni. Nem akarta tetézni a zavarát, és jelenleg ő sem tudta, mit mondhatna. Persze tisztázniuk kell majd a helyzetet. Nem hitte, hogy bármelyikük képes lenne úgy tenni,

mintha semmi sem történt volna. De örültség volt, pillanatnyi elmezavar, és nem fordulhat elő többé. Legalábbis az esze szerint. A többi meg... A férfi megrázta a fejét, és hazaindult.

Sóhajtvá csukta be maga mögött az ajtót. Csukott szemmel idézte maga elé az alig egy órával ezelőtti eseményeket. Pedig nem akart gondolni rá, de bármennyire is szerette volna, nem tudta elkerülni. Muszáj kitalálnia, hogyan oldja meg a helyzetet, közben nagyjából ezerszer átkozta el magát, amiért ilyen gyenge volt. Nem lett volna szabad megcsókolnia Shawnt. Az ég szerelmére, hiszen a diákja, tizenkét évvel fiatalabb, szinte még gyerek! Hová tette az eszét abban a pillanatban?

Látott már rajongó tekinteteket maga körül a pályafutása során. Tudta, hogy a tinilányok szinte bálványként tekintenek rá, bár sosem értette, miért. Nem gondolta, hogy olyan iszonyatosan jól nézne ki, azt sem, hogy annyira lehangoló személyiség lenne, bár az is igaz, hogy nem csak a tizenéves lányok buktak rá... De azt is látta már, milyen az, ha a rajongáson túl másfajta érzelem is keveredik abba a bizonyos tekintetbe. És Shawné ilyen volt. Csupán egyetlen másodperc kellett, hogy tudja, a szikra és a belőle lobbanó láng kölcsönös.

A bárszekrény tartalmát vizslatva próbálta eldönteni, mivel mérgezze magát. Szüksége volt egy italra. Végül valami kevésbé erőset választott, és az ablak mellett állva figyelte a teljesen kihalt, épphogy megvilágított utcát. Pedig még késő sem volt, de itt már senki sem járt ilyenkor odakint. Jaidennek le sem kellett hunynia a szemét, hogy tisztán lásson maga előtt egy másik ablakot, egy másik világban, talán egy másik dimenzióban is. Emlékezetébe égett a kép, volt rá elég ideje. New York-i lakásának ablakából csodás kilátás nyílt a folyton nyüzsgő városra, ahol még a legmélyebb éjszakában is fények milliárdjai ragyogtak, mintha

csak a csillagos eget akarnák tükrözni. Mennyire imádta! Nem hitte, hogy van erő, ami ráveheti, hogy otthagyja...

Eszébe jutott egy másik ablak, egy másik lakásban, csupán pár tömbnyire az övétől, és az ok, amiért mindent maga mögött hagyva elmenekült a városból. Mindent, ami valaha is fontos volt neki. Az életét, a barátait. Azt, aki a legtöbbet jelentette a számára...

Számít valamit, ha ettől aljasnak és gyávnak érzi magát, még akkor is, ha pontosan tudja, hogy nemigen volt választása?

A torkához simuló penge hidegsége, a rá szegeződő tekintet jegessége, a rémület fagyossága még mindig kísértette éjszakánként. Akkor és ott leszámolt az életével...

Nem várt megbocsátást. Mégis, valahol a lelke mélyén remélte, hogy egyszer folytathatják ott, ahol abba hagyták. Vagy újrakezdhetik...

Tehát elmenekült, bízva abban, hogy az álmos kisvárosban talál némi megnyugvást, és nem fog bajba keveredni.

Ugyan vajon kit akart átverni? A baj és az ő viszonya már csak ilyen, az folyton megtalálta, legyen bárhol, még akkor is, ha nem csinált semmit.

És baj alatt jelen esetben az értendő, hogy megint pont olyasvalakibe szeretett bele, akibe nem kellett volna, mint egész eddigi életében mindig. Jelen esetben a bajt Shawn Perkinsnek hívták.

Ha még több káoszt vagy érzelmi zűrzavart akart volna, el sem jön New Yorkból. Hiányzott neki a régi élete, bár az nem a távozásával dőlt romba.

Néha szinte már gyűlölte az unalmas, nevenincs kisvárost, ami persze szép volt, és takaros, de az ő New Yorkon edzett érzékeit zavarta a csend, a nyugalom, a kihaltság. Hogy akkor miért pont ide? Mert itt volt valaki, aki már nagyon régóta mellette

állt, és még ha el is sodorta őket egymástól az élet, tudta, hogy számíthat rá. Az iskolaigazgató szinte mintha az apja lett volna, amitől biztonságban érezte magát. Amikor elhatározta, hogy a világ végére menekül, rögtön ő jutott eszébe. Nem tudta, nevezheti-e szerencsének, hogy pont akadt számára egy üres hely. És bár nem volt rá szüksége, ha nem taníthatott volna, biztos megőrül. Sokáig csak ez tartotta a felszínen.

Legalább tudott gondolkodni. Gondolkodni azon, hol rontotta el. Hogy mikor hibázott nagyobbat.

Nem akart süllyedni. Pedig mélyebben már nem is lehetett volna.

Ehhez jött Shawn...

Berobbant az életébe, és kár lett volna tagadni, hogy az első másodperctől fogva vonzódtak egymáshoz. Tudta, hogy ilyenkor semmilyen különbség nem számít. Legalábbis egy darabig biztosan nem. Főleg, hogy a vonzódás érezhetően valami sokkal erősebbé nőtte ki magát.

Az első nap felfigyelt rá. A pillanat, mikor valakiben megfog valami. Nincs különösebb jelentősége, olyannak tűnik, mint az összes többi, amikor megtetszik valaki, aztán néhány nap alatt elfelejti az ember, vagy mert teljesen esélytelen, vagy mert rájön, hogy mégis hiányzik valami a másiktól.

Baj akkor van, ha nem akar elmúlni. És nem akart. Sőt, egyre intenzívebb lett.

A közös hullámhossz? Vagy valami más? Mi az, ami úgy köt össze egy másik emberrel, hogy észre sem veszed? Hogy észre sem veszed, mikor dőlt el, hogy akkor is akarod őt, ha nem lehet...

Régóta nem foglalkozott már az érzelmei kibogozásával. Tudta, hogy túl sok energiába kerül. És úgyszincs eredménye...

Ijesztő volt.

Nem akart szerelmes lenni. Nem most, nem itt és nem így. Persze ez a legkevésbé sem az akaratán múlt.

Ennek fényében tisztában volt vele, hogy élete egyik legnagyobb hibáját követi el, amikor december elején felajánlotta Shawnnak, hogy felkészíti az ország egyik legrangosabb irodalmi versenyére. De nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy ő a legjobb diákja, bőven túlteljesít és még tehetsége is van hozzá. Tudta, hogy némi felkészítéssel olyan eredményt érhet el, ami komoly segítséget jelenthet az egyetemi felvételijéhez.

Elmosolyodott, ahogy maga elé idézte Shawnt. A csokiörvény szempárt, amiben annyira könnyen el lehetett veszni, a huncut mosolyt a szája sarkában, amitől kedve támadt megcsókolni, az elszántságot sugárzó tekintetet, a nevetését, aminél szebb hangot talán még soha nem hallott, a megzabolázhatatlannak tűnő aranybarna hajtincseket, amiket annyira vágyott megsimogatni. A hevességét, a határozottságát. Azt, hogy mindenről volt véleménye, amit általában nem is rejtett véka alá.

A felkészüléssel töltött hosszú órák alatt – vagyis inkább azok szünetében – észrevétlenül kerültek vészesen közel egymáshoz, és bár próbálta a lehető legtávolabb tartani magát tőle, amikor a negyedik helyezést elért fiú örömmámorban úszva először csak a nyakába ugrott, aztán hirtelen az ajkára szorította az övét, nem tudta visszafogni magát.

Nem akarta megmagyarázni, miért pont ő. Ezzel már annyiszor vallott kudarcot, hogy nem is próbálkozott. Ha fejbe verte a szerelem, általában elvesztette a józan ítélőképességét.

Gyermeki naivitását még folyamatos kudarcokkal és csalódásokkal tarkított élete sem tudta kiölni belőle. Hitt az igaz szerelem erejében, hitt a végzetben, és abban, hogy minden okkal történik. De csalódásai megtanították rá, hogy megpróbáljon

két lábbal állni a földön, és innen nézve pontosan tudta, hogy egy ilyen románc nem lenne életképes.

Még akkor sem, ha a fiú hasonlóképpen érez, mint ő. Shawn nem nagyon tudta elrejtteni aényt, hogy vonzódik hozzá. Lehet, nem is nagyon akarta, lehet, hogy saját maga számára sem volt világos eddig, mennyire elárulja önmagát. De ő mindent észrevett. Az apró mozdulatokat, az elejtett megjegyzéseket, a lopott pillantásokat. Lehet, csupán öntudatlan jelzések voltak, mint a csók is, de többet mondtak, mint amit szavakkal ki lehetett volna fejezni.

Mégis meggyőzte magát, hogy ez csupán ifjúkori rajongás a fiú részéről, és majd elmúlik, főleg ha egy kicsit jobban megismeri. Ezt még akkor is képes volt bemesélni magának, amikor Shawn egyre nyilvánvalóbban sugározta felé a teljesen félreérthetetlen jeleket.

És akkor egy pillanatra megingott. Bánta, hogy nem volt erősebb. Az lett volna a legjobb, ha nem reagál. Vagy legalábbis nem így.

Istenem, mennyire nevetséges! Beleszeretni egy diákjába pokoli örültség, de szerelmesnek lenni Shawnba akkor is felemelő, ha a vágy sosem válhat valósággá...

Régen érzett ilyen tisztán, ilyen őszintén bármit is valaki iránt. Volt ebben valami, amit nem akart elveszíteni.

Gyanította, hogy becsapja magát, de nem volt hajlandó tudomást venni róla. Amúgy sem hitte, hogy megérdemelné a boldogságot. Túl sok hibát követett már el életében.

Így hát a hirtelen rátalált szerelmet betudta a sors kegyetlen játékának. Ami akkor sem teljesülne be, ha nem lenne köztük egy tonnányi akadály.

Tudta, milyen olyasmi után sóvárogni, ami nem lehet az övé. És megtanulta elrejtteni. De ahogy máskor, úgy most is elég volt

a másik egyetlen aprócska, egyértelmű tette, hogy felborítsa a törékeny egyensúlyt.

A fenébe is, akarta azt a csókot! Élvezte a röpke érintést. De bármennyire is élvezné a folytatást, világos, hogy nem lehet. Nem akarhatja. Nem történhet semmi, ami már megtörtént, az is hiba volt, és ezt meg kell mondania a fiúnak is.

Racionális gondolkodásának utolsó maradékával határozta el, hogy csírájában fojtja el az egészet. Sóhajtva kezdett bele az üzenetbe.

„Szia!

Beszélnünk kell, gondolom, te is tudod. Csak írd meg, mikor és hol.”

Nem tudta, honnan fog hozzá erőt gyűjteni. Talán egyszerűbb lett volna megírni, mert akkor nem gyengülne el a fiú közelségétől. De a tisztesség megkívánta, hogy ezt személyesen közölje vele.

